

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.568/2014/6.szám

A Kúria a dr. Seszták Miklós ügyvéd által képviselt id. felperesnek a dr. Maczkó Tibor jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Nyíregyházi *Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* 2014. február 20. napján kelt 15.K.27.053/2013/16. számú ítélete ellen a felperes által 18. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Nyíregyházi *Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* 15.K.27.053/2013/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20.000 (azaz húszezer) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 165.000 (azaz százhatvanötezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Regionális Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél a 954/454 számú megbízólevél alapján 2001.-2005. évekre személyi jövedelemadó /szja/ és százalékos egészségügyi hozzájárulás /eho/ adónemekben végzett bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés eredményeként a 2008. augusztus 25. napján kelt határozatával a felperest adókülönbözet, adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2008. december 4. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes által kezdeményezett közigazgatási perben a Megyei Bíróság a 2009. április 17. napján kelt K.20.228/2009/8. számú ítéletével az első-, illetve másodfokú határozatokat hatályon kívül helyezve az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte.

A megismételt eljárásban a 954/1794 számú megbízólevéllel eljáró elsőfokú hatóság a 2010. november 18. napján kelt határozatával 2004., 2005. évekre szja adónemben, 2004. évre eho adónemben a felperest adókülönbözet, adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2011. március 19. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az adóhatóság a másodfokú határozatot felperes jogi képviselője részére, az ügyvédi iroda székhelyére küldte meg. A tértivevény szerint a posta kettő alkalommal kísérelte meg sikertelenül a kézbesítést, majd 2011. április 18. napján „a címzett, illetve meghatalmazottja: C. A. az átvételt megtagadta” jelzéssel visszaküldte a küldeményt.

A Megyei Bíróság - elbírálva a felperes keresetét - a 2011. december 21. napján kelt 4.K.21.157/2011/9. számú ítéletével az alperes határozatát - a 2004. évre vonatkozó szja és eho adónemben tett megállapításokat nem érintve - hatályon kívül helyezte és a hatóságot új eljárásra kötelezte, amelyet meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletében a megyei bíróság megállapította, hogy felperes részére a másodfokú határozat 2011. április 18. napján szabályszerűen kézbesítésre került. A felperes gépkocsi beszerzései-értékesítései vonatkozásában további bizonyításra kötelezte az adóhatóságot, figyelemmel arra is, hogy 2005. évben már becslési eljárást a hatóság nem folytatott.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a Kfv.I.35.139/2012/5. számú ítéletével a Megyei Bíróság 4.K.21.157/2011/9. számú ítéletét a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartotta. A Kúria megállapította, hogy jogszerű a megyei bíróság ítélete a másodfokú határozat kézbesítési időpontjának meghatározása körében, az 2011. április 18. napján minősült szabályszerűen kézbesítettnek.

Az elsőfokú hatóság 2005. adóévre vonatkozóan - megismételt eljárásban - a 2012. július 30. napján kelt határozatával a felperest 1.649.315 Ft - adóhiánynak minősülő - adókülönbözet, 824.657 Ft adóbírság és 694.121 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte.

Indokolása szerint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 164.§ /1/ bekezdése szerint az adó megállapításához való jog annak a naptári évnek az utolsó napjától számított 5 év elteltével évül el, amelyben az adóról bevallást,

bejelentést kellett volna tenni, illetve a bevallás, bejelentés hiányában az adót meg kellett volna fizetni. A 2005. évi szja bevallást 2006. május 20. napjáig kellett volna benyújtani, így a 2005. évi jövedelemhez kapcsolódó megállapításához való jog 2012. január 1. napján évült el. Az Art. 164.§ /5/ bekezdése szerint, ha az adóhatóság határozatát a bíróság felülvizsgálja, a másodfokú adóhatósági határozat jogerőre emelkedésétől a bíróság határozatának jogerőre emelkedéséig, felülvizsgálati kérelem esetén a felülvizsgálati kérelem elbírálásáig az adó megállapításához való jog elévülése nyugszik.

A 954/454. számú megbízólevéllel elrendelt ellenőrzés másodfokú határozatának jogerőre emelkedése 2008. december 23. napja, a bírósági ítélet jogerőre emelkedésének dátuma: 2009. április 17., az elévülés a bírósági eljárás miatt 115 napig nyugodott.

A 954/1794 számú megbízólevéllel folyt vizsgálat másodfokú határozatának jogerőre emelkedése 2011. április 18., az ítélet jogerőre emelkedésének dátuma 2011. december 21., az elévülés e per miatt 247 napig nyugodott. Az elévülés tehát mindösszesen: 362 napig nyugodott a bírósági eljárások miatt, így az adó megállapításához való jog a 2005. évi jövedelem tekintetében 2012. december 28-án fog elévülni.

A felperes a 2005. adóév vonatkozásában bevallást nem nyújtott be, amellyel összefüggésben adófizetést nem teljesített.

Az adózó 2003. szeptember 5. napján 9.700 EUR-ért (2.528.790 Ft) megvásárolta az Audi A6 típusú személygépkocsit, amelyet nem vont vám eljárás alá, utána regisztrációs adót nem fizetett, majd azt 2005. január 11-én 6.700.000 Ft-ért értékesítette.

A felperes 2005. február 15. napján 12.000 EUR-ért (2.965.200 Ft) megvásárolta a Mercedes típusú gépkocsit, amely után 2005. május 18. napján 708.750 Ft regisztrációs adót fizetett, majd e gépjárművet 2005. július 7-én 6.300.000 Ft-ért értékesítette.

A felperes az adóhatóság felhívása ellenére a gépkocsikon esetlegesen végzett értéknövelő javításokat igazoló bizonyítékokat nem nyújtott be. A vámhatóság nyilatkozata szerint a regisztrációs adó megállapításához értéknövelő beruházásokról számlát nem kérnek be, mert azok az adó mértékét nem befolyásolják.

A felperesnél gépjárműszervizelést végző ifj. L.I. úgy nyilatkozott, hogy maga nem végzett javítási munkálatokat a gépjárműveken, de elképzelhető, hogy azokat az édesapja, aki már nem él, javította.

Az adózónak 2005. évben 13.000.000 Ft bevétele keletkezett ingó vagyontárgy értékesítéséből, amellyel szemben igazoltan 6.202.740 Ft költsége merült fel. A 6.797.260 Ft jövedelem után az Szja tv. 58.§ /6/ és /7/ bekezdése alapján 1.649.315 Ft adót kell megfizetnie.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2012. november 15. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint a két gépjármű értékesítéséből származó

bevétellel szemben adózó mindössze a megszerzésre fordított költségeket tudta igazolni, amelyet az elsőfokú adóhatóság figyelembe is vett a 2005. évi ingó értékesítésből származó jövedelmének megállapítása során. Tekintettel arra, hogy adózó az általa hivatkozott értéknövelő beruházások igazolására nem bocsátott az adóhatóság rendelkezésére hiteles bizonylatot, illetve a megvalósulását bizonyítani hivatott semmilyen egyéb dokumentumot, így az ingó értékesítésből származó jövedelmet úgy állapította meg az adóhatóság, hogy az értékesítések összegéből levonta a gépjárművek megszerzésére fordított kiadás összegét, azaz a vételárakat és a regisztrációs adót.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezésével, illetve megváltoztatásukkal fizetési kötelezettségei alóli mentesítését kérte.

Vitatta, hogy az első alkalommal megismételt eljárás eredményeként meghozott másodfokú határozat kézbesítése 2011. április 18. napján történt volna meg, álláspontja szerint arra a hatóság ismételt megküldésével és szabályszerűen 2011. május 5. napján került sor. E határidőkkel számolva a bírósági nyugvások ideje 115 nap, illetve 230 nap, azaz mindösszesen: 345 nap, és így a 2005. évi adó megállapításhoz való jog 2011. december 31. napját követő 345 nappal később, vagyis 2012. december 10-én elévült. A másodfokú határozat 2012. december 12. napján történt kézbesítésekor így a 2005. évre tett megállapítások már elévültek.

Vitatta a gépkocsi értékesítésekkel kapcsolatos megállapításokat, illetve azok jogkövetkezményeit is. Előadta, hogy elévülési időn túl nem köteles az értéknövelő beruházásokat igazoló számlákat megőrizni. Nem állapítható meg, hogy a gépjárműveken nem végeztek volna javítási munkálatokat, egyértelmű, hogy egy megrongálódott, összetört gépjárművet nem lehet anyagi ráfordítás nélkül, ilyen jelentős eltéréssel továbbértékesíteni. A gépjárműveken nagy költségű javításokat végzett. Az adóhatóság nem tisztázta, hogy az Audira vámeljárás történt-e, vámfizetési kötelezettség merült-e fel és milyen kiadással. Az adóhatóságnak az adózó javára szolgáló tényekre is figyelemmel kell lenni, így a javára kellett volna értékelni ifj. L. I. vallomását, meg kellett volna hallgatni azokat a személyeket is, akik jelen lehettek a gépjárművek javításánál, amely bizonyítékok alapján lehetett volna csak meghatározni a javítási költségeket.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Indokolása szerint egyet értett a Megyei Bíróság 4.K.21.157/2011/9. számú és a Kúria Kfv.I.35.139/2012/5. számú ítéletében foglaltakkal, hogy felperes részére a határozat 2011. április 18. napján szabályszerűen kézbesítésre került.

Az alperessel egyezően állapította meg, hogy a bírósági eljárások miatt 362 napig nyugodott az elévülés, így az adó megállapításához való jog a 2005. adóév tekintetében 2012. december 28. napján évült

volna el.

A felperes 2007. évben értesült arról, hogy az adóhatóság a 2001.-2005. adóévekre ellenőrzést végez nála, így nem bír alappal azon hivatkozása, hogy 5 év elteltével nem köteles az értéknövelő beruházást igazoló számlákat megőrizni. A felperes terhére volt tehát értékelhető, hogy nem tudta bemutatni azokat a számlákat, amelyek az értéknövelő beruházásokat igazolták volna. A vámhatóság nyilatkozata szerint az Audi gépjárműre vonatkozóan a felperes vámeljárást nem kezdeményezett, annak szabad forgalomba bocsátása nem történt meg, így vámtartozás nem került előírása és megfizetésre, azaz regisztrációs adó kiszabás és megfizetés sem történt meg. A felperes a vámhatóság nyilatkozatával szemben bármilyen okiratot, amely vámmal és regisztrációval kapcsolatos fizetést az Audi gépjárműre vonatkozóan igazolt volna, nem nyújtott be. Az általa csatolt iratok (határozat a jármű forgalomba helyezéséről, a járműkísérőlap, német nyelvű vámpapír) ennek igazolására nem alkalmasak.

A felperes nem bizonyította a közigazgatási eljárásban, illetve a perben, hogy a gépjárműveken felújítást végzett volna. Ifj. L. I. a közigazgatási eljárásban illetve a perben tett tanúvallomása alapján sem igazolható, hogy a gépjárművek felújítása megtörtént volna és milyen összegben.

Az adóhatóság nem alkalmazott becslési eljárást, így beszerzési árként a gépjárművek adásvételi szerződésben feltüntetett vételi árát helytállóan állapította meg. Az értéknövelő beruházásokra vonatkozó felperesi szakértői bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság elutasította, miután maguk a beruházások ténye sem nyert bizonyítást. Azt állapította meg összegzésként, hogy a vonatkozó eljárási és anyagi jogszabályok betartásával hozta meg az adóhatóság határozatát, a bizonyított tényálláson alapuló megállapításaira jogszerű jogkövetkezményeket alkalmazott.

Az Art. 171.§ /1/ bekezdésére való felperesi hivatkozást az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 335/A.§ /1/ bekezdése alkalmazásával, mivel azt felperes az első érdemi tárgyalást követően terjesztette elő, nem vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen keresete teljesítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az Art. 1.§ /2/ bekezdése, 93.§, 95.§ /3/ és /5/ bekezdései, 97.§ /3/-/6/ bekezdései, 98.§ /1/ bekezdése, 100.§ /3/-/4/ bekezdései, 104.§ /1/ bekezdése, 107.§ /3/-/4/ bekezdései megsértésével meghozott adóhatározatok, illetve a Pp. 206.§ /1/ bekezdését, 221.§ /1/ bekezdését, 324.§ /1/ bekezdését, 339/A.§-át sértő jogerős ítélet hatályában nem maradhat. Az ítélet kirívóan okszerűtlen bírói mérlegelésen alapul, az ügy szempontjából döntő jelentőségű tényeket az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe, amely miatt jogsértő döntést hozott.

Kifejtette, hogy a 2011. december 31-től számított 115. napot követően, azaz 2012. április 24-én elévült a 2005. évi adó megállapításához való jog az Art. 164.§ /1/ bekezdése alapján. A bírósági felülvizsgálat következtében 115 nappal hosszabbodott meg az elévülési idő és miután nem végrehajthatóságához, hanem a kivetéshez való jog elévüléséről van szó, az a 2005. év vonatkozásában az első nyugvás napjaival kiegészített 5 év elteltével elévült, amely 2012. április 24-én éjfélkor beállt.

Amennyiben az elévülésre vonatkozó ezen álláspontját a Kúria nem osztaná, úgy a felperes fenntartott álláspontja szerint 2012. december 10. napján mindenképpen elévült a 2005. évi adó-megállapításához való jog az Art. 164.§ /1/ bekezdése alapján. Ha ugyanis mindkét polgári per időtartamát beszámoljuk, az első 115 nap, a második 230 nap, az elévülési idő 345 nappal hosszabbodott meg. Az alperestől való eltérés abból adódik, hogy a másodfokú határozat 2011. május 5-én került kézbesítésre, szemben az alperes által hivatkozott 2011. április 18-ával.

Ha a Kúria az elévülési kifogásnak nem adna helyt, úgy álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak észlelnie kellett volna, hogy az adóhatóság jogsértő eljárás alapján téves döntést hozott. A felperes 16. pontban foglalta össze az adóhatóság - álláspontja szerinti - jogszabálysértéseit.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítási indítványának sem adott helyt.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 164.§ /1/ bekezdése szerint az adó megállapításához való jog annak a naptári évnek az utolsó napjától számított 5 év elteltével évül el, amelyben az adóról bevallást, bejelentést kellett volna tenni, illetve bevallás, bejelentés hiányában az adót meg kellett volna fizetni. A költségvetési támogatás igényléséhez, a túlfizetés visszaigényléséhez való jog - ha törvény másként nem rendelkezik - annak a naptári évnek az utolsó napjától számított 5 év elteltével évül el, amelyben az annak igényléséhez való jog megnyílt. Az /5/ bekezdés értelmében, ha az adóhatóság határozatát a bíróság felülvizsgálja, a másodfokú adóhatósági határozat jogerőre emelkedésétől a bíróság határozatának jogerőre emelkedéséig, felülvizsgálati kérelem esetén a felülvizsgálati kérelem elbírálásáig az adó megállapításához való jog elévülése nyugszik.

A Megyei Bíróság a 2009. április 17. napján kelt K.20.228/2009/8. számú ítéletével a felülvizsgálni kért első-, illetve másodfokú határozatokat hatályon kívül helyezve az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte. Az adóhatározatok hatályon kívül helyezése és

a hatóság új eljárásra kötelezése folytán a közigazgatási ügy érdemben nem fejeződött be, a bíróság kötelezése miatt (Art. 140.§) a hatóságnak folytatnia kellett az eljárását. Ebből következően felperes részéről az elévülésnek az adóügye további részei nélküli számítása (figyelemmel a további bírósági eljárásokra is) jogszabályi alap nélküli.

A Pp. 227.§-ának /1/ bekezdése szerint amennyiben a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a saját határozatához abban a perben, amelyben azt hozta, kötve van. A jogerő, a bíróságnak az általa hozott határozathoz való kötöttségén túlmutató fogalom, amely alaki értelemben azt jelenti, hogy az adott döntés fellebbezéssel nem támadható. Az alaki jogerős határozatok közül az ítélethez anyagi jogerő hatás is fűződik.

A keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja a Pp. 229.§-ának anyagi jogerőt szabályozó /1/ bekezdése alapján, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek. Az anyagi jogerő tehát azt jelenti, hogy az anyagi jogerős határozathoz mind a bíróság, más hatóság, mind a felek kötve vannak, ítélt dolog (res iudicata) keletkezik. Az anyagi jogerő fennálltát a bíróságnak hivatalból figyelembe kell vennie.

A Kúria Kfv.I. 35.139/2012/5. számú alaki és anyagi jogerős ítélete szerint felperes részére a határozat 2011. április 18. napján szabályszerűen kézbesítésre került. A felperes e perben már nem vitathatja a határozat kézbesítésének időpontját, amely dátummal az alperes helytállóan számolt az elévülési kifogás körében. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az adóhatóság részletesen kimunkálta (elsőfokú határozat: 8. oldal) az elévülés számolását - figyelemmel annak nyugvására is -, és jogszerűen rögzítette ítéletében, hogy az alperes az elévülési időn belül hozta meg határozatát. A felperes ellentétes álláspontja téves.

Az adóhatóság rendszeresen ellenőrzi az adózókat és az adózásban részt vevő más személyeket. Az ellenőrzés célja az adótörvényekben és más jogszabályokban előírt kötelezettségek teljesítésének vagy megsértésének megállapítása [Art. 86.§ /1/ bekezdés]. Az adóhatóság az ellenőrzés célját az Art. 87.§-ának /1/ bekezdés a)-f) pontjaiban meghatározott fajtájú ellenőrzésekkel valósítja meg. A felperesnél a revízió az a) pont szerinti bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott.

A bevallások utólagos ellenőrzése során az Art. 106.§-ának /1/ bekezdése értelmében az adóhatóság az adózó adó-megállapítási, bevallási kötelezettsége teljesítését vizsgálhatja adónként,

támogatásonként és időszakonként vagy meghatározott időszakra több adó és támogatás tekintetében is. A felperes 2005. évről szja bevallást nem nyújtott be, azonban ebben az évben két gépjárművet értékesített.

A közigazgatási eljárásban a bizonyítási teher szabályait, a bizonyítási eszközök meghatározását az Art. 97.§-ának /4/-/5/ bekezdései tartalmazzák, amelyek szerint az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi. Bizonyítási eszközök és bizonyítékok különösen: az irat, a szakértői vélemény, az adózó, képviselője, alkalmazottja, illetőleg más adózó nyilatkozata, a tanúvallomás, a helyszíni szemle, más adózók adatai, az elrendelt kapcsolódó vizsgálatok megállapításai, az adatszolgáltatás tartalma, más hatóság nyilvántartásából származó adat.

Az Art. 97.§-ának /4/ bekezdése szerint az ellenőrzés felperesnél alkalmazott fajtájánál is az adóhatóság volt köteles tisztázni és bizonyítani a tényállást, amelynek eredményeként a felperes terhére - az ingó (2 db gépkocsi) értékesítésekből származott bevételei illetve költségei alapján számított jövedelme után - fizetendő adót állapított meg.

Az adóhatározatok bírósági felülvizsgálata iránti perben is a /Pp. 324.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó/ Pp. 164.§-ának /1/ bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Bizonyítási eszközök különösen a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szemlék, az okiratok és egyéb tárgyi bizonyítékok /Pp. 166.§ /1/ bekezdés/.

Az elsőfokú bíróság a keresetben foglalt állítások igazolására a Pp. 163.§-ának /1/ bekezdése alkalmazásával bizonyítási eljárást rendelt el, majd a közigazgatási eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárást, és az eredményeként meghozott alperesi döntést, (a kereseti kérelem keretei között) a perben lefolytatott bizonyítás eredményeként jogszerűnek minősítette. Helytállóan utasította el a szakértői bizonyítási indítványt, mivel az értéknövelő beruházások megtörténtének felperesi igazolása hiányában nem volt mire szakértőt kirendelni.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275.§-ának /1/ bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye. Az elsőfokú bíróság értékelte a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványaikat, a tanúvallomást, ily módon a bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának /1/

bekezdése alapján a maguk összességében értékelte, és meggyőződése szerint bírálva állapította meg, hogy a felperes keresete nem alapos.

Jogszabálysértést a megállapított tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése megalapozhat, ilyen jogsértést azonban a felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria nem állapított meg.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§-ának /1/ bekezdése szerint ítéletében nem iratellenes, precíz és részletes tényállást rögzített, logikusan és okszerűen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, részletesen megindokolta a keresetet bizonyítottság hiánya okából elutasító döntését. A felülvizsgálati kérelemben foglaltak lényegében a bizonyítékok felülmérlegelésére irányultak, amelynek azonban az elsőfokú bíróság teljes körűen jogszerű ítélete alapján, jogszabályi lehetőség hiányában nem volt helye.

Az Art. részletesen szabályozza az adózók bizonylat megőrzési kötelezettségét is. A 47.§ /3/ bekezdése értelmében a könyvelés iratait az adózónak a nyilvántartás módjától függetlenül az adó megállapításához való jog elévüléséig, a halasztott adó esetén a halasztott adó esedékessége naptári évének utolsó napjától számított 5 évig kell megőriznie. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy felperesnek az ellenőrzésről való tudomásszerzésekor e törvényi előírás alapján - figyelemmel arra is, hogy az alperes az elévülési időn belül hozta meg határozatát - rendelkeznie kellett az adójogi tényállások bizonylataival.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályhelyeket nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a felpereseket a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viseléséről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. június 18.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk.bíró

